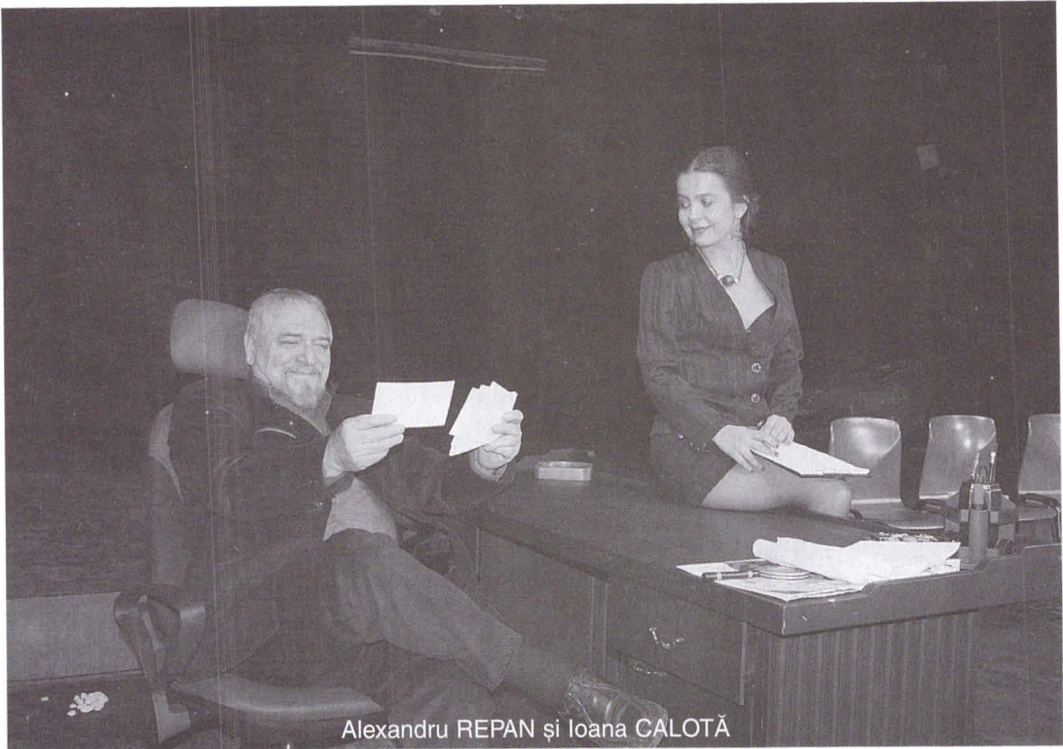

Mircea MORARIU

„Flotant” la București

Cu toate că sunt profesor de literatură franceză, trebuie să admit că mai sunt încă multe texte mari din domeniu pe care încă nu le-am parcurs. Deși sunt de mulți ani critic de teatru, recunosc că mai sunt încă zone din dramaturgia lui Shakespeare pe care nu le-am explorat chiar așa cum s-ar fi cuvenit. Ca să nu mai vorbesc despre recitirile din ambele domenii care s-ar impune, dar care rămân în așteptare. În pofida acestor două realități nu tocmai flatante pentru mine, pe care le conștientizez, îmi găsesc răgaz de a citi volumul cutărui ori cutărui jurnalist de succes ce socotește că ceea ce a scris el în cotidianul ori săptămânalul la care lucrează e atât de important încât respectivele scrieri merită să fie neapărat antologate și tipărite în colecția *EgoPublicistică* a Editurii *Polirom*. Iar dacă nu se poate la *Polirom* e bine și la *Curtea veche*. Așa că pot să spun, în deplină cunoștință de cauză, că aproape nu există ziarist, de la Cristian Tudor Popescu la Lucian Mândruță, ori de la Robert Turcescu la Marius Tucă sau Andrei Gheorghe (știind orgoliile respectivilor, mă grăbesc să precizez că alăturările sunt absolut întâmplătoare, fără nici o intenție axiologică) care să nu fi găsit de datoria sa a atrage atenția asupra proliferării nepermise a vulgarului ori senzaționalismului ieftin în presa românească. Fenomenul nu e unul tipic românesc, de vreme ce un dramaturg francez pe nume Guy Foissy s-a așezat la birou spre a scrie o piesă ce se cheamă **Special, sânge** exact pe aceeași temă, ilustrând și tema platoniciană a contaminărilor și consecințelor dăunătoare pentru receptor, ba și pe aceea a conflictelor dintre generații. Iată că un tânăr regizor pe nume Bogdan Hușanu a decis să traducă respectiva piesă în românește (mă rog, ca profesor de franceză nu pot decât să mă bucur că cineva din generația tânără nu găsește desuet a învăța și a traduce din limba lui Molière, în România francofonă căreia respectiva limbă îi e tot mai necunoscută) și să o însceneze la Sala „George Constantin” a Teatrului „Nottara” din București.

Cum în seara în care am văzut eu spectacolul nu erau încă gata caietele de sală (premierea oficială fiind programată doar pentru ianuarie 2007), nu pot să spun mai nimic despre dramaturg. Doar că a scris piesa în 1968. În schimb, despre regizor am aflat, prin bunăvoința colegei Marinela Țepuș, de la Secretariatul literar al Teatrului, că e absolvent al secției de specialitate de la Universitatea de Teatru din Târgu Mureș și că e câștigătorul (sau unul dintre câștigătorii) concursului *Buletin de București* prin care conducerea de la „Nottara” vrea să ofere o șansă tinerilor directori de scenă ce nu au montat încă nimic în Capitală. Bogdan Hușanu nu a vrut să-și forțeze norocul punând în scenă vreun Shakespeare, dar nici vreun reprezentant al generației *DramAcum* (aceștia, mai toți regizori, se lamentează prin colocvii că nimeni nu-i montează, în loc să renunțe la lacrimații și să pornească la treabă ceva mai bărbătește, amintindu-și că în ei e și număr și putere, doar talentul mai trebuie dovedit), ci a preferat comedia neagră, semibulevardieră a lui Guy Foissy. Comedie în care e vorba despre o familie cu tată, mamă și fiu, care duminică de duminică iese la iarbă verde într-un loc dotat cu inscripția „curbă deosebit de periculoasă” mânați de dorința tatălui de a immortaliza pe pelicula fotografică un accident de pomină și de a vinde apoi

Alexandru REPAN și Ioana CALOTĂ

fotografiile pe bani buni *Jurnalului ilustrat*. Iar cum accidentul întârzie, el e „ajutat” să se producă chiar de vânătorii de recompense și celebritate. Pozele sunt plasate pe nimic unui ziarist veros care nu ezită să scoată o ediție specială ce se vinde ca pâinea caldă. Numai că fiul, până la întâmplarea cu pricina cam molatic și tâmpițel, e atât de șocat încât, după o etapă de prostrație, își împușcă mama și tatăl (alt prilej de „ediție specială”) și se pregătește să facă același lucru cu ziaristul și atrăgătoarea lui secretară. Asta e piesa pe care Bogdan Hușanu o montează cinstit, ardeleneste, transferând spuză pe turta actorilor. De fapt, aici se cuvine căutat însuși meritul regizorului care, chiar dacă nu obține tocmai buletinul de București dorit, își onorează totuși viza de flotant. Adică în capacitatea de a aduna laolaltă și de a nu se lasă „mîncat”, cum se zice în teatru, de Emil Hossu (Tatăl) și de Alexandru Repan (Domnul de la *Jurnalul ilustrat*), actori mari despre care umblă vorba că nu sunt tocmai ușor de ținut împreună și că nu tolerează bâlbele începătorilor nepregătiți. Cert e că cei doi își fac treaba cum se cuvine, tot la fel cum și-o fac Victoria Cociăș (*Mama*), Ioana Calotă (*Secretara*), tânărul Alexandru Gheorghiu (*Fiul*) și violoncelistul Mladen Spasinovici care, cam nevăzut de public, cântă *live*. Deși nu are nici ascutime, nici inventivitate în exces și nici o scenografie luxuriantă (autoare: Ana-lulia Popov) spectacolul e limpede, clar și, firește, cu mesaj. Ceea ce înțeleg că, de altfel, s-a și dorit.

Teatrul „Nottara” din București – Special, sânge de Guy Foissy. Traducerea și adaptarea: Bogdan Hușanu. Regia: Bogdan Hușanu. Scenografia: Ana-lulia Popov. Cu: Emil Hossu, Alexandru Repan, Victoria Cociăș, Alexandru Gheorghiu, Ioana Calotă. La violoncel: Mladen Spasinovici. Data reprezentației: 16 decembrie 2006.

fiu și tată secretara

Jurnalul de la Jurnalul Ilustrat